

ΤΡΙΓΛΙΑΝΑ ΝΕΑ

Ἐφημερίς Συλλόγου Τριγλιανῶν

25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1975 ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 1

Υπεύθυνος: Ν. ΜΠΟΛΚΑΣ
Πρόεδρος: ΣΤ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ
Γεν. Γραμματέας

ΘΥΜΗΣΕΣ

Θυμάμαι τις θύμησες τῶν γονιῶν μας πικρὲς ἀναμνήσεις τῆς χαμένης πατρίδας.

Μὰς τις λέγανε καθισμένοι στὰ πεζούλια καὶ στὰ Μουντέρια, γιὰ νὰ ξεδώσουνε, νὰ βγάλουν τὸ εἶναι τους νὰ μᾶςμπολιάσουνε, νὰ ποῦνε πολλὰ ν' ἀδιάσουν θᾶλεγε ὁ Καζατζάκης.

Καὶ μεις; Διψασμένοι ρουφάγαμε σὰν τὸ μητρόγαλο κάθε λέξη τους καὶ φτάναμε μὲ τὴν φαντασία μας στὴ Βαῖνου σεργανούσαμε στὸ καζίνο προσκυνούσαμε τὴν Παντωθασίλισσα τὸν Ἄη - Στέφανο, τοὺς μυχαλάδες, τοὺς ντερέδες καὶ τὰ σοκάκια τῆς Τρίγλιας μας,

Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μ' ἐς
Ραφήνας
κ. ΑΘ. ΓΙΑΚΟΥΒΑΚΗ

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδας μας ἤθελα ἀπὸ πρῶτο χέρι νὰ μάθω μερικὰ πράγματα καί... ναμ' ἔτος ἀμ' ἔργον.

Στὸ καφενεῖο τοῦ Καλεμκερὴ στὴ Ραφήνα καθισμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα, βλέπω τὸ γερο - Δάσκαλο κ. Γεώργιο Νικόπουλο 95 χρονῶν περίπου σήμερα γραμματέα τῆς Ἐφοροδημογεροντίας Τρίγλιας τὸ 1922. Δὲν χάνω τὴν εὐκαιρία.

Καλὴ - μέρα Δάσκαλε τὸν λέω. Γειά σου γυιέ μου.

Δάσκαλε θὰ βγῆ μιὰ ἐφημερίδα τῆς πατρίδας. Θὰ μᾶς πῆς κάτι ὅτι θυμάσαι;

Σηκώνεται ὁ δάσκαλος. Ναί μου λέει θὰ σο ὑπῶ, ἔχω πολλὰ νὰ πῶ ἕνα βιβλίο δλάκερο ἔχω μέσα μου Μα... ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω.

Ἄπ' τὸ τέλος τοῦ λέω. Ναί ἀπαντᾷ ἀπ' τὸ τέλος, κι' ἀρνίξει.

Στὸ χωριὸ παιδί μου τὸ 22 εἶχαμε στρατὸ Ἑλληνικό, ἦταν θυμάμαι ὁ στρατηγὸς Ἰωάννου ἦταν Ἑλλάδα Λεύτερη ἐκαί. Ἦρθε ὁ πρωτοπυργὸς, ὁ Βασιλιάς. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι ἄλλη ἱστορία γράφε γιὰ τὸ τέλος.

Κονιάει τ' ὄκεφάλι ὁ γερο - δάσκαλος παίρνει ἀνάσα μὲ κυτὰε στὰ μάτια καὶ λέει.

Τὰ μακτάτα ἀπὸ τὸ μέτωπο δὲν ἦταν εὐχάριστα. Μαθέναμε γιὰ τὸ χαλασμό ποὺ ἔμελε τις Τσάτες τοὺς Τούρκους. Ἡ Δημογεροντία ἔπρεπε νὰ πάρη μεγὰλες ἀποφάσεις.

Μαζευτήκαμε. Πρόεδρος ὁ Κονδυλένιος ὁ γιατρός, γραμματέας ἐγὼ, ταμίας ὁ Καλπάκης καὶ οἱ ὑπόλοιποι πέρνομε τὴν μεγάλη ἀπόφαση. Θὰ σηκωθῆ τὸ χωριὸ. Δυὰ διωγμοὶ σὲ πέντε χρόνια ἀγόρι μου. Πικρὲς Μέρες.

Δάκρυσε ὁ δάσκαλος, ρίγισα ἐγὼ, ἀντάμωσαν οἱ ματιές μας καὶ μοῦ λέει. Συνέχισε πρέπει νὰ γραφτοῦνε αὐτὰ. Ναυλώσα με τὸ μιστόρι (καίκι) τὸν Κασσούρη καὶ στείλαμε μακτάτο (γράμμα) στὸν Καθούνη (Φιλ.

Καθουνίδη) στὴν πόλη.

Φίλιππε πρέπει νὰ πάρουμε τοὺς χωριανούς ἄρχονται οἱ τσέτες πρέπει νὰ σωθοῦμε.

Μεγάλος πατριώτης ὁ Καθούνης παιδί μου.

Ἀμέσως ναυλώνει τὸ ἐγγλέζικο βαπόρι «Κόρδον» καὶ τὸ στέλνει.

Βάζουμε τὰ γυναικόπαδα, με τὰ στέλνει τὸ «Χελιδόνι» τὸν «Ἑλλησποντο», τὸ «Βυθηνια».

Ἄδειασε ἡ Τρίγλια, τελευταῖοι φεύγουμε ἔμεῖς, ξεμακρύνουμε. Στὴν ἀρχὴ βλέπουμε τις αἰὲς τὰ σπιτάκια μας μετὰ τὸ καζίνο, τὰ βουνὰ κι' ὕστερα... τίποτα.

Καημένη πατρίδα.

Τὰ μετὰ εἶναι γνωστά, Ρεδεστό, Καλλιπολη, Τένεδο, ἔξη χιλιάδες ψυχὲς ψάχνουν νὰ βροῦν παραγώνι νὰ κουρνιασουνε, σκορπίσανε στὰ τέσσερα σημεῖα το ὑδρίζοντα, μὲ περισσότεριους στὴ Ν. Τρίγλια Χαλκιδικῆς καὶ στὴ Ραφήνα.

Αὐτὰ μᾶς εἶπε ὁ δάσκαλος μὰ δὲν τελειώνουμε ἐδῶ, ἔχουμε πολλὰ νὰ ποῦμε γλυκὰ καὶ πικρὰ ζεχίρια, ἱστορίες καὶ ἀναμνήσεις τῆς πατρίδας ποὺ δὲν πρέπει νὰ τις ξεχάσουμε ποτέ.

ΘΑΝ. Π. ΓΙΑΚΟΥΒΑΚΗΣ

Ραφήνα 15-9-1975